

Arrest

nr. 154 500 van 15 oktober 2015
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd op 5 maart 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht (zaak gekend onder het nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd eveneens op 12 februari 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht (zaak gekend onder het nr. X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Servische nationaliteit te zijn, geboren te H. op 13 maart 1995.

Op 24 februari 2011 dienden de ouders van verzoeker die toen minderjarig was, een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 4 augustus 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 29 december 2011 dienden de ouders van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 18 januari 2012 keerden de ouders van verzoeker, alsook zijn broer M. vrijwillig terug naar Servië. Verzoeker, destijds nog minderjarig, bleef achter in België.

Op 21 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 augustus 2012 bracht de ambtenaar-geneesheer een advies uit inzake de medische problematiek van de moeder van verzoeker.

Op 10 september 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk aangezien volgens de ambtenaar-geneesheer de ziekte kennelijk niet voldoet aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, 1e alinea van de Vreemdelingenwet.

Op 18 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 21 mei 2012 onontvankelijk, en tevens nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 4 maart 2013 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) ten aanzien van verzoeker.

Op 29 mei 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 september 2013 dienden de ouders van verzoeker een nieuwe asielaanvraag in daar er zich, volgens hun verklaringen, nieuwe problemen hadden voorgedaan in Servië. De ouders deden woonstkeuze op het adres van het CGVS aangezien betrokkenen verklaarden op straat te verblijven.

Op 3 oktober 2013 nam het CGVS deze nieuwe asielaanvraag in overweging op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangaande de ouders van verzoeker nu zij geen gevolg hadden gegeven aan de oproeping te verschijnen op 11 oktober 2013 en geen geldig motief voor de afwezigheid werd overgemaakt binnen de termijn van 15 dagen volgend op de datum van de oproeping.

Op 6 februari 2014 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 29 mei 2013 onontvankelijk en nam hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelde verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 11 september 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 februari 2015 verklaarde de gemachtigde deze verblijfsaanvraag van 11 september 2014 onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing in de zaak nr. X, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.09.2014 werd ingediend door :

S., L. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene zelf verklaart dat hij zijn ouders reeds meer dan 1 jaar en vier maanden niet meer heeft gezien. Bijgevolg is er geen sprake meer van een gezinscel. Ook toont betrokkene niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene roept in dat hij in de steek werd gelaten door zijn ouders. Hij toont echter op geen enkele wijze aan waarom dit een terugkeer zou verhinderen. De loutere verklaring van betrokkene dat hij geen contact zou hebben met zijn ouders, verantwoordt niet dat hij de aanvraag in België indient. Betrokkene is meerderjarig, zodat redelijkerwijs van hem mag verwacht worden dat hij op zelfstandige wijze kan terugkeren.

Betrokkene haalt aan dat hij een bijzondere band heeft met België en dat deze band elke dag groter wordt. Dit element kan niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden, aangezien betrokkene al geruime tijd op illegale wijze op het Belgisch grondgebied verblijft. Op 15.09.2011 werd de ouders van betrokkene, die toen nog minderjarig was, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor betrokkene samen met zijn ouders België diende te verlaten. Sindsdien is verzoeker niet gemachtigd of toegelaten geweest om in België te verblijven. Het is zijn persoonlijke keuze geweest om hier illegaal te verblijven en zijn banden hier verder uit te bouwen.

Betrokkene stelt dat hij zware problemen heeft met de familie R.V. in het land van herkomst. Hij legt een document voor, opgemaakt door de gemeente B.-Burgerlijke stand van B. op 07.03.2014. Dit document heeft een louter gesolliciteerd karakter en is van geen enkele bewijskrachtige waarde. Bovendien stelt dit document dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar zijn dorp: ("Attestant que M. L.S., né le (...)1995 à B., (...), ne peut pas retourner dans son village - eigen onderlijning - Echter, betrokkene hoeft niet noodzakelijker wijze terug te keren naar zijn dorp. Hij heeft steeds de mogelijkheid om zich elders in Servië te vestigen indien hij problemen zou ondervinden met een bepaalde familie in zijn dorp. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat dit voor hem onmogelijk zou zijn waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene nog steeds naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene meerderjarig is en dus niet langer school- en/of leerplichtig is in België. Bovendien toont betrokkene niet aan dat een dergelijke scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een gevaar is geweest voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land, dat hij nooit in aanraking is gekomen met de gerechtelijke diensten en nooit betrokkene was bij een misdrijf, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 23.02.2011 in België, spreekt perfect Nederlands, is werkbereid en werkt deeltijds in het kader van een brugproject, is lid van een voetbalclub, heeft een grote vriendenkring uitgebouwd en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 12 februari 2015 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing in de zaak X, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

[...]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- ° *Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:*

Betrokkene verblijft sinds 24.02.2011 in België en toont niet aan dat hij sindsdien het grondgebied verlaten heeft. Op 15.09.2011 werd de ouders van betrokkene, die toen nog minderjarig was, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, waardoor betrokkene samen met zijn ouders België diende te verlaten. Sindsdien is verzoeker niet gemachtigd of toegelaten geweest om in België te verblijven. Zijn verblijf op het grondgebied is dan ook al geruime tijd niet meer gewettigd.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- ° *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.02.2014, hem betekend op 26.02.2014.”

Bij arrest nr. 148 318 van 23 juni 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 6 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2014.

2. Over de rechtspleging

2.1. Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen, acht de Raad het in het kader van de goede rechtsbedeling aangewezen de beide zaken samen te voegen. Ondanks het feit dat de bestreden beslissingen in de zaken X en X steunen op andere feitelijke en juridische motieven, is het duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing is van de eerste. De gemachtigde heeft immers na onderzoek van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en

dezelfde gemachtigde heeft op dezelfde dag bijgevolg een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de zaak gekend onder nr. X werpt verweerder in de nota op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zowel omwille van de gebonden bevoegdheid als omwille van het herhaald bevel.

Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad stipt aan dat het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in de zaak 170 013 in het enig middel de schending opgeworpen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

Waar verweerder nog opwerpt dat het eveneens een herhaald bevel betreft, nu er reeds op 26 februari 2014 een bevel aan verzoeker werd gegeven, stelt de Raad echter vast dat het bevel van 6 februari 2014, betekend op 26 februari 2014 werd vernietigd door de Raad bij arrest nr. 148 318 van 23 juni 2015. Hoe dan ook kan het feit dat er een herhaald bevel zou zijn, evenmin verhinderen dat er elementen zouden kunnen zijn in het licht van de hogere rechtsnormen die de afgifte van het bestreden bevel in zaak X tegenstaan.

Omwille van het voorgaande worden de excepties van onontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten verworpen.

4. Onderzoek van het beroep, gekend onder X

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat normalerwijze de aanvraag om een machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het

herkomstland maar dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling toch een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Hij vervolgt dat het begrip 'buitengewone omstandigheden' nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de staatssecretaris discretionair is. Verzoeker verwijst naar de parlementaire stukken waarin op de interpretatie door de Raad van State van het begrip 'buitengewone omstandigheden' wordt gewezen als omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker vermeldt in de eerste plaats als buitengewone omstandigheid die zou moeten wettigen dat de aanvraag in België kan worden ingediend enerzijds dat hij een zeer jonge man is die als minderjarige jongen in de steek werd gelaten door zijn ouders, de heer S.A. en mevrouw S.L., en anderzijds dat het voor hem gevaarlijk is om terug te keren omdat de familie R.V. uit is op wraak lastens zijn familie. Verder stelt hij dat hij in Servië totaal geen opvang zou kunnen genieten en dat hij in België op verregaande wijze geïntegreerd is. Verzoeker meent dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing. Hij wijst op het absoluut karakter van dit verbod en op het feit dat in dit kader rekening moet worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval. De motieven van de bestreden beslissing kunnen volgens verzoeker het *dictum* niet verantwoorden, hetgeen volgens hem eveneens een schending inhoudt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter heeft en te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014, B.8.3.), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029 en RvS 13 december 2011, nr. 216.837), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker moet in het kader van een aangevoerde schending op grond van artikel 3 van het EVRM op zijn beurt doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zou moeten terugkeren, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een onmenselijke behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In principe kan artikel 3 van het EVRM enkel geschonden worden in geval van verwijdering en is de bestreden beslissing gekend onder het nr. X in principe geen verwijderingsmaatregel. Er dient echter vastgesteld te worden dat op dezelfde datum van deze bestreden beslissing eveneens een bevel om het grondgebied werd genomen door dezelfde gemachtigde, gekend onder het nr. X. Bovendien is de bestreden beslissing gekend onder nr. X een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoorden waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, zodanig dat deze beslissing eveneens minstens een tijdelijke verwijdering inhoudt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat *"Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt onzegd van de rechten die door die*

verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6)”. Bijgevolg dringt zich in het kader van de beide bestreden beslissingen van de gevoegde zaken een onderzoek op inzake de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het feit dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing besproken, voor alle elementen die verzoeker in zijn verblijfsaanvraag had aangehaald als buitengewone omstandigheden, waarom deze niet als dergelijke buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ligt niet voor.

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij in essentie de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu word niet betwist dat verzoeker over een identiteitsdocument beschikt doch bestaat betwisting omtrent de aanwezigheid van “buitengewone omstandigheden” nu verzoeker meent dat hij gevaar loopt in geval van terugkeer naar Servië omwille van de bloedwraak die rust op zijn familie uitgaande van de familie R.V.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn, zoals verzoeker aanvoert, omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 september 2014 heeft verzoeker een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden en de gegrondheidsargumenten van zijn verzoek. Bij de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden heeft verzoeker zware problemen aangehaald met de familie R.V. en stelde hij dat die actief op zoek is naar hem, nu deze familie zou gezworen hebben zich te zullen wreken lastens de familie van verzoeker. Verzoeker stelde ernstig gevaar te lopen in het herkomstland, waar hij niets meer heeft te zoeken. Bijkomend legde hij dienaangaande een stuk voor van 7 maart 2014 dat hij in de inventaris bestempelt als “problemen van wraak met familie R.V.” Hij legde van dit stuk eveneens een beëdigde vertaling voor van 12 maart 2014. Hierin wordt gesteld door de burgerlijke stand van de gemeente B. dat de heer A.S. in een situatie van wraak is verwickeld met de familie van R.V., die zich steeds heeft verzet tegen de initiatieven van de gemeente B. sinds vier jaar om dit conflict op te lossen, en dat een terugkeer naar zijn plaats van herkomst ernstige gevolgen kan hebben voor verzoeker.

Volgens rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) kunnen bijvoorbeeld *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange*

duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."

Hieruit blijkt dat eventuele vervolging in het land van herkomst kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Nazicht van het administratief dossier leert dat de ouders van verzoeker, destijds minderjarig, een eerste asielaanvraag hebben ingediend op 24 februari 2011 op grond van een relaas gesteund op aangehaalde problemen met de Servische politie en op grond van een medische problematiek in hoofde van de moeder van verzoeker. Dit relaas werd ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en aangaande de medische problematiek werd gesteld dat een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangewezen was. De vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden aan de ouders van verzoeker geweigerd. Vervolgens dienden de ouders van verzoeker een aanvraag in op grond van medische problemen voor de moeder van verzoeker. Uit de stukken aangaande de medische regularisatieaanvraag van 29 december 2011 blijkt dat volgens het standaard medisch getuigschrift van de behandelende arts van 19 september 2011 de moeder van verzoeker lijdt aan psychose, volgens de neuroloog van het A.Z. Klina vertoonde de moeder van verzoeker een beeld passend bij schemertoestand of een psychose, dat posttraumatisch kan zijn. Volgens de ambtenaar-geneesheer was er geen directe bedreiging voor het leven, noch een kritische gezondheidssituatie.

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de ouders van verzoeker na een terugkeer naar Servië op 25 september 2013 een tweede verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend. Uit de "déclaration demande multiple" blijkt dat de vader van verzoeker vooreerst verklaarde geen documenten te kunnen voorleggen in het kader van zijn nieuwe aanvraag, doch wel dat er zich andere problemen in het herkomstland stellen reeds sedert 2010 met een buurman van Albanese origine, de heer V.R. Hij verklaart de betrokken man destijds geslagen te hebben met een spade omdat deze man zijn vrouw had beledigd door te zeggen dat zij door de Serviërs werd verkracht in 2000. Hij verklaart niet over deze problematiek gesproken te hebben tijdens zijn eerste asielprocedure daar hij dacht dat de kwestie was afgesloten. Hij verklaart na terugkeer in Servië nog herhaaldelijk met de dood bedreigd te zijn geweest door deze Servische buur van Albanese origine. Hij stelt dat eveneens zijn zoon M. met de dood werd bedreigd. Hij vreest bij terugkeer dat hijzelf of zijn zoon zou gedood worden. Hij verklaart eveneens het contact met zijn andere zoon L, verzoeker, verloren te hebben in België, doch zich te willen herenigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker exact dezelfde problematiek als buitengewone omstandigheid had aangehaald in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Wat betreft de tweede asielaanvraag van de ouders van verzoeker, blijkt dat het CGVS deze heeft in overweging genomen op 3 oktober 2013, op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling neemt het CGVS een nieuw asielverzoek pas in overweging na onderzoek of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat het CGVS de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan de ouders heeft geweigerd, maar niet na onderzoek ten gronde van de nieuwe elementen, maar wel wegens een technische weigering, omdat verzoekers geen gevolg hadden gegeven aan de oproeping voor verhoor. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de ouders van verzoeker op het ogenblik van hun tweede asielaanvraag verklaarden op straat te verblijven en dat bijgevolg woonstkeuze was gedaan op het adres van het CGVS zelf.

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden beslissing enerzijds wordt gesteld dat een loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, en dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs. *In casu* zou het slechts bij een bewering blijven, hetgeen niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Tegelijkertijd wordt gesteld dat het document dat verzoeker heeft voorgelegd van de gemeente B. van 7 maart 2014 een louter gesolliciteerd karakter heeft en geen enkele bewijskrachtige waarde heeft. De gemachtigde wijst erop dat in dit document wordt gesteld dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar zijn dorp, maar dat verzoeker niet noodzakelijkerwijze naar zijn dorp dient terug te keren, maar zich ook elders in Servië kan vestigen.

Vooreerst moet de Raad vaststellen dat verzoeker klaarblijkelijk wel een begin van bewijs heeft voorgelegd en zich niet louter tot een bewering heeft beperkt. Ook in de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker geen objectieve en verifieerbare elementen zou aangehaald hebben om zijn

beweringen te staven. Verzoeker heeft nochtans bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging een beëdigd vertaald stuk voorgelegd waarin de gemeente van herkomst verklaart dat verzoeker betrokken is in een wraaksituatie met de familie R.V. Tegelijkertijd meent de gemachtigde dat aan dit stuk alle bewijswaarde moet worden ontszegd nu het een gesolliciteerd karakter heeft, en dat uit het stuk niet blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn zich elders in Servië te vestigen dan in zijn dorp. Echter, zoals *supra* gesteld, heeft het CGVS op basis van verklaringen van de vader van verzoeker aangaande exact dezelfde problematiek en zonder dat deze enig stuk kon voorleggen, geoordeeld dat er nieuwe elementen aan de orde waren die de kans aanzienlijk groter maken dat niet enkel de vader, maar ook de moeder en minderjarige broer voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Waar de gemachtigde stelt dat het voorgelegde stuk door verzoeker enkel gewag maakt van het feit dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn dorp en hij dus steeds de mogelijkheid zou hebben zich elders in Servië te vestigen en dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat dit voor hem onmogelijk zou zijn, lijkt de gemachtigde aan te sturen op een intern vluchtalternatief voor verzoeker in Servië. De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde een draagwijdte aan het stuk toekent, die ruimer is dan wat er staat. Het is immers niet zo dat het stuk stelt dat hij enkel gevaar loopt in zijn dorp van herkomst, het stuk spreekt zich niet uit over de rest van het Servisch grondgebied. Bovendien en ten overvloede is het zo dat de bewijslast inzake een intern vluchtalternatief bij de administratie ligt, in principe bij het CGVS (RvS 16 februari 2012, nr. 218.078 en RvS 7 september 2012 (drie rechters), nr. 87.102). Zoals reeds gesteld, werd uiteindelijk de asielaanvraag geweigerd, niet omdat het CGVS de aangehaalde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk achtte en dus evenmin omdat het CGVS van mening was dat er sprake zou zijn van een intern vluchtalternatief, maar om technische redenen.

Zoals *supra* gesteld, wijst verzoeker op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM en op het feit dat in dit kader rekening moet worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Ook in het boven aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof wordt gesteld dat een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag is vereist, op grond van de concrete elementen, in het licht van onder meer artikel 3 van het EVRM (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6).

Geenszins mag hieruit worden afgeleid dat van de gemachtigde verwacht wordt in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een onderzoek ten gronde van een asielaanvraag te doen, hetgeen aan het CGVS toekomt, doch wel zorgvuldig rekening te houden met alle elementen eigen aan de zaak indien in het kader van de buitengewone omstandigheden wordt verwezen naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wegens een mogelijk risico op bloedwraak.

Waar verweerder opwerpt dat het niet aan de Raad toekomt als rechter in hoger beroep de ware toedracht van de feiten te beoordelen, en dat hij ertoe gehouden is een marginale toetsing te doen, kan de Raad volgen. De Raad kan in deze dan ook enkel vaststellen dat het zo nauwkeurig mogelijk onderzoek dat vereist is in het licht van een aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aan de gemachtigde toekwam en niet is gebeurd.

De Raad volgt verzoeker dan ook waar hij concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing het *dictum* niet redelijkerwijs kunnen verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan de zaak, die gekend waren door de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

Het besproken onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

5. Onderzoek van het beroep, gekend onder het nr. X

In het verzoekschrift gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker aan dat het feit alleen dat hij niet beschikt over een geldig visum of wettig verblijf geen afdoende reden is voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat er meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag, die voorrang hebben op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Hij voert eveneens de schending aan van artikel 3 van het EVRM, stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft

gehouden met de concrete omstandigheden van zijn situatie en verwijst daarbij concreet naar de ernst van de moeilijkheden die hij zou ondervinden indien hij zou worden verwijderd naar Servië. Dit laatste argument laat verweerder onverlet in de nota. Verzoeker wijst eveneens op het absoluut karakter van het verbod vervat in artikel 3 van het EVRM

Nu zoals *supra* gesteld deze beslissing als een volgbeslissing van de bestreden beslissing in zaak X kan worden beschouwd, en in deze zaak een schending werd vastgesteld van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dwingt in het kader van de goede rechtsbedeling en voor de rechtszekerheid en gezien het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM een zelfde conclusie zich op en dient het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2015 uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

De Raad stelt bijkomend vast dat evenmin voor de afgifte van het bevel een nauwgezet onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is gebeurd en kan verzoeker volgen waar hij concludeert dat de motieven van het bestreden bevel het *dictum* niet kunnen verantwoorden.

Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat verzoeker met betrekking tot de termijn van 0 dagen vervat in het bevel, een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet heeft opgeworpen, daar hij tegen het bevel van 6 februari 2014, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven, een beroep had ingesteld. Verweerder kan gevolgd worden waar hij stelt dat een hangende annulatieprocedure de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert en dat bevelen om het grondgebied te verlaten rechtsgeldig en uitvoerbaar worden geacht tenzij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders zou over beslissen. *In casu* werd weliswaar het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2014 vernietigd door de Raad bij arrest nr. 148 318 van 23 juni 2015.

6. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing in de zaak X. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Voor de goede rechtsbedeling en in het kader van de rechtszekerheid is het eveneens aangewezen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2015 in zaak X uit het rechtsverkeer te verwijderen door middel van een vernietiging. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de nrs. X en X, worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 4

De vorderingen tot schorsing gericht tegen de in de artikelen 2 en 3 vernietigde beslissingen, zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES